

ΑΡΧΕΙΟ 71

αυτόνομο εργαστήρι
έρευνας και αυτομόρφωσης

Καλλιδρομίου & Ζωσιμάδων, Εξάρχεια
arxeio71@yahoo.com

Νιώθουμε ένα αίσθημα ασφάλειας! Γράμμα από τους καταληψίες της γειτονιάς σας

αρχές Δεκέμβρη 2019

Χαίρετε καλοί μας γείτονες και γειτόνισσες. Είμαστε αυτοί και αυτές που εδώ και καμιά δεκαριά χρόνια έχουν καταλάβει και μετατρέψει σε βιβλιοθήκη το κτίριο στη γωνία των οδών Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων. Είμαστε αυτοί και αυτές που, τόσο καιρό, λειτουργούν το «Αρχείο 71».

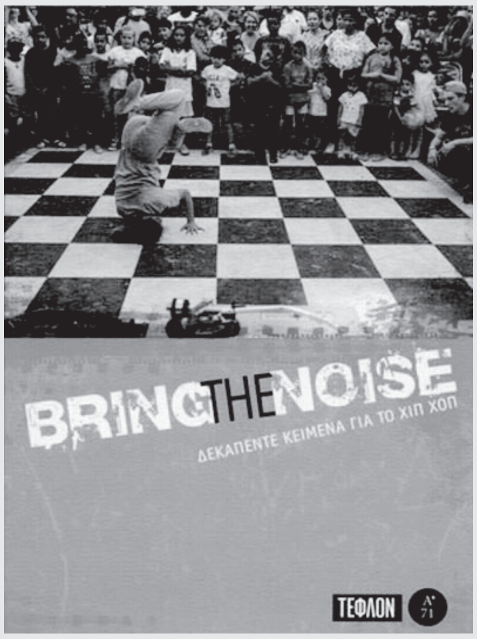
Πού χαθήκαμε τρεις μήνες τώρα

Όπως βλέπετε, δεν εξαφανιστήκαμε εντελώς. Απλά λείψαμε για τρεις μήνες. Οι λόγοι για αυτό το διάλειμμα ήταν κάμποσοι.

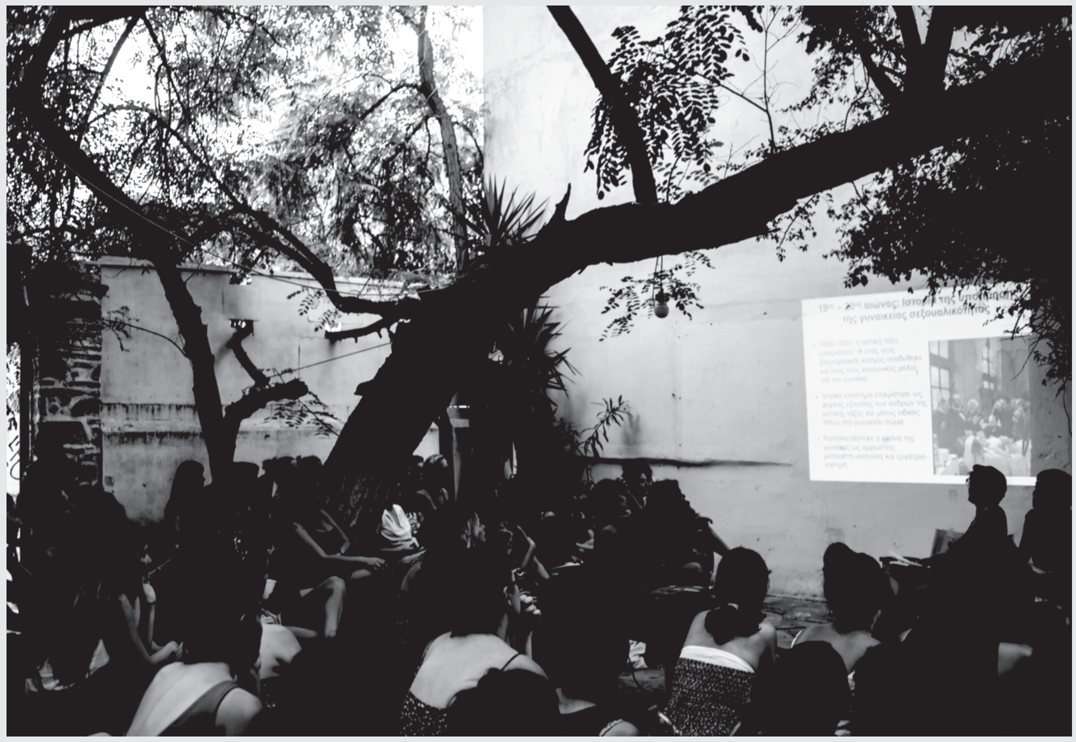
Πρώτον, είχαμε προβλήματα! Όπως ίσως θα προσέξατε, η πόρτα του Αρχείου είχε καταληφθεί από ματατζήδες, που σε κάποια φάση είχαν κουβαλήσει ακόμη και πλαστικές καρέκλες για να αράζουν όποτε βαριούνταν. Οι ματατζήδες που είχαν κάνει κατάληψη στην πόρτα μας, όταν δεν ήταν απασχολημένοι να μετατρέπουν την περιοχή σε Μπέλφαστ, έγραφαν στο κτίριο του Αρχείου «Ζήτω τα ΜΑΤ» με σπρέι, έβριζαν και απειλούσαν τους περαστικούς (και ειδικά τις περαστικές) που δεν είχαν τη σωστή αμφίεση, και πάει λέγοντας. Όπως καταλαβαίνετε, όλα αυτά... δυσκόλευαν εξαιρετικά την πρόσβασή μας στον χώρο.

Δεύτερον, είχαμε σημαντικές δουλειές! Πρέπει να ξέρετε ότι να διατηρεί κανείς μια αυτοδιαχειριζόμενη βιβλιοθήκη είναι πολύ δύσκολο πράγμα. Εμείς, για παράδειγμα, χρειάζεται να οργανώνουμε διαρκώς την εργασία μας, τη στιγμή που διαθέτουμε και κανονικές εργασίες (εννοούμε από αυτές με το αφεντικό, που σου λέει τι να κάνεις και καμιά φορά σε πληρώνει κιόλας). Επίσης χρειάζεται δεκάδες διαφορετικοί μεταξύ μας άνθρωποι να συνυπάρχουμε δίχως να τσακωνόμαστε, κατόρθωμα όλο και δυσκολότερο στους καιρούς μας. Τέλος, χρειάζεται να συζητάμε, πολλοί και πολλές μαζί, πολλές φορές την εβδομάδα, ώστε να μην καταντήσουμε εντελώς ηλίθιοι. Με άλλα λόγια, για να υπάρχουμε, χρειάζεται να συνεχίζουμε να κάνουμε τις δουλειές που τόσα χρόνια κάναμε εντός του αρχείου: να εκδίδουμε βιβλία και περιοδικά, να ενημερωνόμαστε και να συζητάμε διαρκώς αναμεταξύ μας, να οργανωνόμαστε. Οι μήνες που λείψαμε χρησίμευσαν ώστε να μπορέσουμε να διαφυλάξουμε αυτές τις δυνατότητες που, όπως καταλαβαίνετε... δέχονταν πιέσεις!

Τρίτον, είχαμε και λίγο εσάς, τους καλούς μας γείτονες, κατά νου! Για να πούμε την αλήθεια, σκεφτόμασταν ότι, προτού σας απευθυνθούμε, δεν θα ήταν κακό οι πιο δύσπιστοι από εσάς να έχουν φάει στη μούρη λίγο «αίσθημα της ασφάλειας» ιδιοχείρως, έτσι για να ξέρουν περί τίνος πρόκειται. Τώρα, έπειτα από τρεις μήνες, νομίζουμε πως μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι το «αίσθημα της ασφάλειας» κατά βάση σημαίνει: να μπαστακώνονται τα ΜΑΤ μέσα στη λαϊκή αγορά και να μη φεύγουν για μήνες, να πουλιέται διαρκώς τσαμπουκάς, να διεξάγονται

Bring the Noise. Έκδοση για την κοινωνική και ταξική ιστορία του χιπ χοπ. Δεκέμβριος 2018

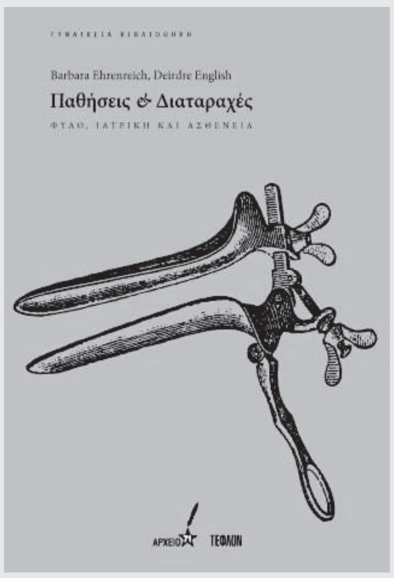

Εκδήλωση της αυτόνομης γυναικείας ομάδας Μιγαδα γύρω από τις νέες νομοθεσίες περί βιασμού. Ιούλιος 2019

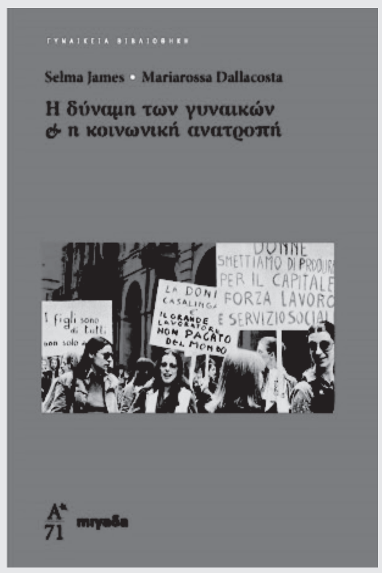
Εκδόσεις για την ιστορία του φεμινιστικού κινήματος:

Γυναίκες, Φυλή και Τάξη, Σεπτέμβριος 2014

Παθήσεις και Διαταραχές, Σεπτέμβριος 2016

Η Δύναμη των Γυναικών και η Κοινωνική Ανατροπή, Ιανουάριος 2018

Εορταστικό διήμερο για τα δέκα χρόνια κυκλοφορίας του Ποιητικού Σκεύους Τεφλόν . Ιούνιος 2019

περίπλοκες διεργασίες που ελάχιστοι καταλαβαίνουν στο σύνολό τους, η γειτονιά να ερημώνει, οι εντάσεις να υψώνονται, η βία να αυξάνει αντί να μειώνεται... και όλα αυτά για να μπορεί η σύζυγος του ανηψιού του πρωθυπουργού να πουλάει «αίσθημα της ασφάλειας» από τηλεοράσεως σε ψηφοφόρους που ιδέα δεν έχουν που στο καλό βρίσκεται η οδός Καλλιδρομίου!

Συνοψίζουμε: είχαμε κάτι προβλήματα, και χρειάστηκε πολύς κόπος από τα χέρια μας, χρήμα από την τσέπη μας και χρόνος από τις ζωές μας για να τα φέρουμε στοιχειωδώς βόλτα. Αυτά τα προβλήματα δημιουργήθηκαν γιατί βρεθήκαμε στο επίκεντρο μιας πλατιάς μηντιακής επιχείρησης. Αυτή η επιχείρηση δεν ήταν σκέτα μηντιακή· ήταν επίσης και πολιτική και αστυνομική. Όπως ξέρουμε όλοι άλλωστε, η πολιτική και η αστυνομία σε τούτη τη χώρα, και ειδικά στα Εξάρχεια, έχουν πολλά ποδάρια. Προσέχοντας λοιπόν να μην πατήσουμε κανενός το ποδάρι, θα σας εξηγήσουμε που βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή.

Τι ήμασταν και τι είμαστε

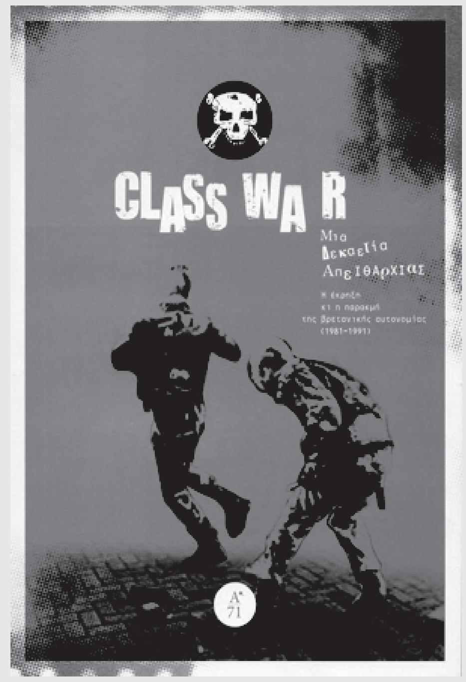
Δεν ξέρουμε εσείς πώς μας βλέπετε, αλλά από μεριάς μας δε νιώθουμε καθόλου περιθωριακοί ή παρείσακτοι. Υπάρχουμε ως οργανωμένες ομάδες εδώ και περίπου είκοσι χρόνια, πολύ παραπάνω από όσο διαρκεί η κατάληψη του κτιρίου στη γωνία Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων. Είμαστε αυτό που καμιά φορά αποκαλείται «αυτόνομοι». Δηλαδή: δεν θεωρούμε πως οι ομάδες μας είναι προορισμένες να αποτελέσουν την «πρωτοπορία της επανάστασης», να ηγηθούν της «αυθόρμητης κοινωνικής ανατροπής», ή άλλα τέτοια ωραία και τραγικά. Αντιθέτως: προερχόμαστε από το κίνημα των καταλήψεων της δεκαετίας του '80, από την ιδέα ότι η κοινωνική μεταβολή συνδέεται, όχι με την «αυθόρμητη εξέγερση», αλλά με την καθημερινή μάχη και τις μικρές αρνήσεις της εργατικής τάξης, είτε στον χώρο εργασίας, είτε στον χώρο της αναπαραγωγής.

Ταυτόχρονα, εμείς και οι ιδέες μας, αποτελούμε τμήμα μιας πολύ ευρύτερης ιστορικής διαδικασίας. Εδώ και πενήντα χρόνια η ταξική μας κοινωνία διοχετεύει τις εντάσεις της, τις μικρές και μεγαλύτερες αρνήσεις της εργατικής τάξης και μαζί τα πιο ευαίσθητα, διορατικά και ικανά μέλη της νεολαίας της, στα Εξάρχεια. Αυτή η πεντηκονταετής διαδικασία δεν συμβαίνει από «ανικανότητα» και «έλλειψη πολιτικής βούλησης» των «κυβερνήσεων», όπως αρέσκεται να υπονοεί η γυναίκα του ανηψιού του πρωθυπουργού και οι σοφοί καλεσμένοι της. Συμβαίνει λίγο από τη δράση της εργατικής τάξης και λίγο από τα πολιτικά σχέδια του κράτους εναντίον της εργατικής τάξης· δηλαδή από τη διαλεκτική της ιστορίας. Είναι κομμάτι του ταξικού πολέμου αυτή η διαδικασία· γι' αυτό και είναι τόσο διαρκής, τόσο επίμονη και τόσο παραγωγική.

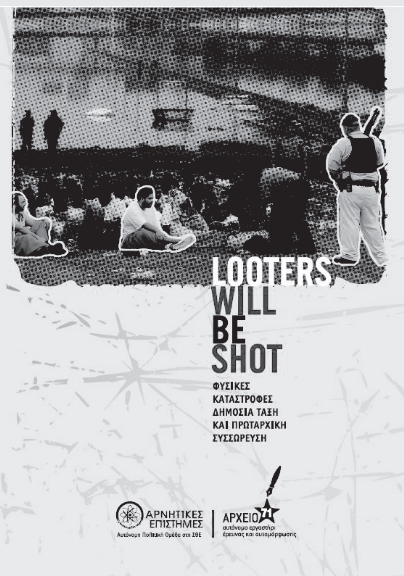
Εδώ και είκοσι χρόνια αποτελούμε ένα μικρό, αλλά οργανωμένο κομμάτι αυτής της διαδικασίας. Αυτό σημαίνει ότι επιστρατεύουμε χρόνο, χρήμα και εργασία, όλα από την τσέπη μας, για σκοπούς όπως η αυτομόρφωση, η τεκμηρίωση απόψεων, η διάδοση ιδεών, η έκδοση βιβλίων, η διοργάνωση σεμιναρίων και διαδηλώσεων... και πάει λέγοντας. Εκείνο που σας αφορά από όλα αυτά, είναι ότι χρόνια πριν, διασώσαμε ένα κτίριο που δίχως εμάς

Εκδήλωση της αυτόνομης γυναικείας ομάδας Μιγαδα γύρω από τις νέες νομοθεσίες περί βιασμού. Ιούλιος 2019

Class War. Έκδοση για την ιστορία των βρετανικών 90s, ιδωμένα από αυτόνομη εργατική σκοπιά, Δεκέμβριος 2017

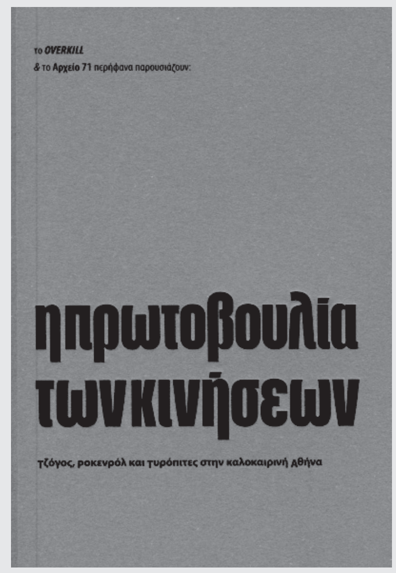
Looters Will Be Shot. Έκδοση για την κρατική διαχείριση των φυσικών καταστροφών, Νοέμβριος του 2015

Σπασμένα Τζάμια. Οι θεωρίες των ακροδεξιών για τη δημόσια τάξη, έκδοση τον Ιανουάριο του 2016

Το Άλλο Εργατικό Κίνημα. Έκδοση για την ιστορία του γερμανικού εργατικού κινήματος. Ιούλιος 2017

Η Πρωτοβουλία των Κινήσεων. Μητροπολιτική λογοτεχνία, Ιούλιος 2018

θα κατέρρεε, και το μετατρέψαμε σε βιβλιοθήκη. Για να γίνει αυτό, χρειάστηκε η διαρκής δωρεάν εργασία δεκάδων ανδρών και γυναικών, που επιστρατεύθηκε για χίλιους σκοπούς, από τη στέγη που δίχως εμάς θα είχε πέσει, μέχρι τα βιβλία που δίχως εμάς δεν θα είχαν εκδοθεί.

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, υπήρξαμε πάντα εξαιρετικά προσεκτικοί ως προς την συνύπαρξή μας με τη γειτονιά. Γνωρίζουμε και αποδεχόμαστε ότι δεν μας αγαπούν όλοι και δεν συμφωνούν μαζί μας όλοι. Γνωρίζουμε επίσης πως υπάρχουν πολλοί και πολλές που εκτιμούν σε διάφορους βαθμούς αυτό που κάνουμε, ακόμη και αν συμφωνούν από ελάχιστα ως καθόλου. Ποτέ δεν προσπαθήσαμε να επιβληθούμε επί οποιουδήποτε, πέρα από το γεγονός ότι επιμείναμε στην κατάληψη του κτιρίου. Τα αποτελέσματα στην καθημερινή μας συνύπαρξη είμαστε βέβαιοι πως τα γνωρίζετε και τα αναγνωρίζετε, ειδικά εκείνα που σας αφορούν.

Η εκστρατεία του «αισθήματος της ασφάλειας» υπονοεί και μια πρόταση από την αστυνομία και τους φίλους της προς εσάς τους υπόλοιπους. Μπορούμε, εμείς, οι ακατανόητοι τύποι και τύπες με τα βιβλία, τα παράξενα ντυσίματα και τις παράξενες ιδέες, να αντικατασταθούμε από ένα ετοιμόρροπο κτίριο, παγερή ερημιά και από άλλους, σαφώς χειρότερους, ακατανόητους τύπους με παράξενα ντυσίματα και παράξενες ιδέες, δηλαδή από τα ΜΑΤ -άσε που στη ζωή υπάρχουν και πράγματα που δυστυχώς είναι χειρότερα ακόμη και από τα ΜΑΤ. Θα πρέπει να αναρωτηθείτε στα σοβαρά αν αυτή η αντικατάσταση σας αρέσει ως προοπτική. Εμάς πάντως δεν μας αρέσει.

Τι θα κάνουμε

Τελευταία, ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης σκέφτηκε να μας απευθυνθεί μέσω της συζύγου του ανηψιού του πρωθυπουργού και των φίλων της. Να έρθουμε λέει σε συνεννόηση με τους ιδιοκτήτες ή να εκκενώσουμε τον χώρο, και τα ΜΑΤ δεν θα μας ενοχλήσουν. Μας έδωσε και δεκαπέντε μέρες. Που τώρα που μιλάμε έχουν εκπνεύσει.

Προφανώς τα ΜΑΤ και το υπουργείο τους μάς ενοχλούν διαρκώς, για λόγους που θα ξεκαθαρίσουν τους επόμενους μήνες και τα επόμενα χρόνια. Εν τω μεταξύ όμως, θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι δεν έχουμε καμία διάθεση να «συνεννοηθούμε» με την αστυνομία και το υπουργείο της. Δεν αρνούμαστε να συνεννοηθούμε εξαιτίας ιδεολογικών αγκυλώσεων. Αρνούμαστε να συνεννοηθούμε γιατί τα σκληρά γεγονότα των τελευταίων χρόνων μάς έχουν πείσει απολύτως ότι η αστυνομία και το υπουργείο της είναι αυτοί που στην πραγματικότητα ελέγχουν τη διακίνηση ναρκωτικών και ανθρώπων, όχι μόνο στα Εξάρχεια, αλλά σε ολόκληρη τη χώρα. Επίσης γιατί νομίζουμε ότι η αστυνομία και το υπουργείο της ήταν στην πραγματικότητα ο θεσμός που οργάνωσε και στελέχωσε την λεγόμενη «άνοδο της Χρυσής Αυγής», τους ναζιστικούς φόνους και επιθέσεις που εξελίχθηκαν τα τελευταία δέκα χρόνια.

Εμείς από την άλλη, ασκούμε αυτό που στη γλώσσα των ειδικών αποκαλείται «μικρή παραβατικότητα». Κάνουμε κατάληψη σε ένα παρατημένο κτίριο και το επιδιορθώνουμε δίχως να ρωτήσουμε τον ιδιοκτήτη και δίχως άδεια της πολεοδομίας. Εκδίδουμε βιβλία δίχως κανένα σεβασμό για τα πνευματικά δικαιώματα. Γράφουμε σε τοίχους με σπρέι.

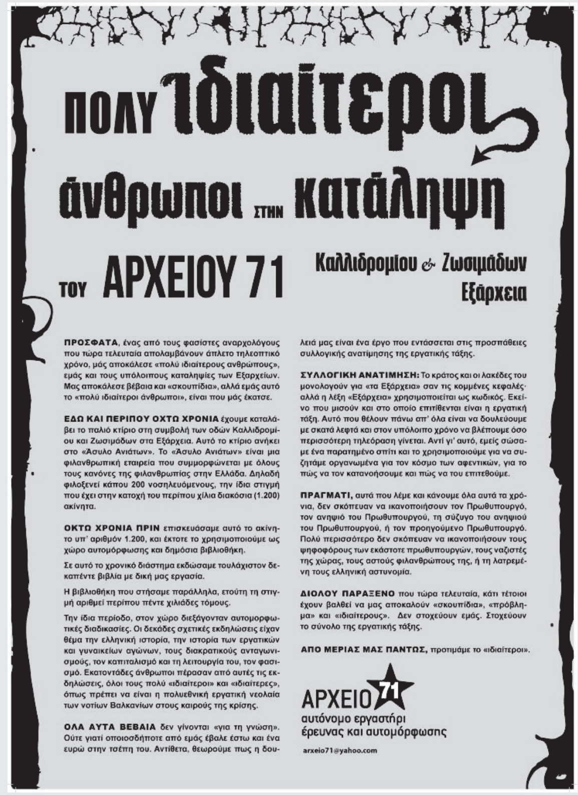
Για την επισκευή της στέγης της κατάληψης εργάστηκαν αφιλοκερδώς δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες. Χωριστήκαμε σε δυο ομάδες (πρωινή και απογευματινή) που εργάζονταν για εφτά ώρες καθημερινώς επί τρεις περίπου εβδομάδες. Το κόστος της επισκευής ανήλθε σε κάποιες χιλιάδες ευρώ, το οποίο προήλθε εξολοκλήρου από την τσέπη μας.

Επισκευές και καθαρισμός του χώρου, Οκτώβρης 2010

Διαδήλωση υπεράσπισης της κατάληψης του Αρχείου 71, έξω από το Άσυλο Ανιάτων στην Κυψέλη. Σεπτέμβριος του 2019

ΠΟΛΥ ιδιαίτεροι άνθρωποι ΣΤΗΝ κατάληψη ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ 71

Καλλιδρομίου & Ζωσιμάδων Εξάρχεια

ΠΡΟΣΦΑΤΑ, ένας από τους φασίστες αναρχολόγους που τώρα τελευταία απολαμβάνουν άπλετο τηλεοπτικό χρόνο, μάς αποκάλεσε «πολύ ιδιαίτερους ανθρώπους», εμάς και τους υπόλοιπους καταληψίες των Εξαρχείων. Μας αποκάλεσε βέβαια και «σκουπίδια», αλλά εμάς αυτό το «πολύ ιδιαίτεροι άνθρωποι», είναι που μάς έκατσε.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΟΥ ΟΧΤΩ ΧΡΟΝΙΑ έχουμε καταλάβει το παλιό κτίριο στη συμβολή των οδών Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων στα Εξάρχεια. Αυτό το κτίριο ανήκει στο «Άσυλο Ανιάτων». Το «Άσυλο Ανιάτων» είναι μια φιλανθρωπική εταιρεία που συμμορφώνεται με όλους τους κανόνες της φιλανθρωπίας στην Ελλάδα. Δηλαδή φιλοξενεί κάπου 200 νοσηλευόμενους, την ίδια στιγμή που έχει στην κατοχή του περίπου χίλια διακόσια (1.200) ακίνητα.

ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ επισκευάσαμε αυτό το ακίνητο υπ' αριθμόν 1.200, και έκτοτε το χρησιμοποιούμε ως χώρο αυτομόρφωσης και δημόσια βιβλιοθήκη.

Σε αυτό το χρονικό διάστημα εκδώσαμε τουλάχιστον δεκαπέντε βιβλία με δική μας εργασία.

Η βιβλιοθήκη που στήσαμε παράλληλα, ετούτη τη στιγμή αριθμεί περίπου πέντε χιλιάδες τόμους.

Την ίδια περίοδο, στον χώρο διεξάγονταν αυτομορφωτικές διαδικασίες. Οι δεκάδες σχετικές εκδηλώσεις είχαν θέμα την ελληνική ιστορία, την ιστορία των εργατικών και γυναικείων αγώνων, τους διακρατικούς ανταγωνισμούς, τον καπιταλισμό και τη λειτουργία του, τον φασισμό. Εκατοντάδες άνθρωποι πέρασαν από αυτές τις εκδηλώσεις, όλοι τους πολύ «ιδιαίτεροι» και «ιδιαίτερες», όπως πρέπει να είναι η πολυεθνική εργατική νεολαία των νοτίων Βαλκανίων στους καιρούς της κρίσης.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΒΕΒΑΙΑ δεν γίνονται «για τη γνώση». Ούτε γιατί οποιοσδήποτε από εμάς έβαλε έστω και ένα ευρώ στην τσέπη του. Αντίθετα, θεωρούμε πως η δουλειά μας είναι ένα έργο που εντάσσεται στις προσπάθειες συλλογικής ανατίμησης της εργατικής τάξης.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΤΙΜΗΣΗ: Το κράτος και οι λακέδες του μονολογούν για «τα Εξάρχεια» σαν τις κομμένες κεφαλές· αλλά η λέξη «Εξάρχεια» χρησιμοποιείται ως κωδικός. Εκείνο που μισούν και στο οποίο επιτίθενται είναι η εργατική τάξη. Αυτό που θέλουν πάνω απ' όλα είναι να δουλεύουμε με σκατά λεφτά και στον υπόλοιπο χρόνο να βλέπουμε όσο περισσότερη τηλεόραση γίνεται. Αντί γι' αυτό, εμείς σώσαμε ένα παρατημένο σπίτι και το χρησιμοποιούμε για να συζητάμε οργανωμένα για τον κόσμο των αφεντικών, για το πώς να τον κατανοήσουμε και πώς να του επιτεθούμε.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, αυτά που λέμε και κάνουμε όλα αυτά τα χρόνια, δεν σκόπευαν να ικανοποιήσουν τον Πρωθυπουργό, τον ανηψιό του Πρωθυπουργού, τη σύζυγο του ανηψιού του Πρωθυπουργού, ή τον προηγούμενο Πρωθυπουργό. Πολύ περισσότερο δεν σκόπευαν να ικανοποιήσουν τους ψηφοφόρους των εκάστοτε πρωθυπουργών, τους ναζιστές της χώρας, τους αστούς φιλανθρώπους της, ή τη λατρεμένη τους ελληνική αστυνομία.

ΔΙΟΛΟΥ ΠΑΡΑΞΕΝΟ που τώρα τελευταία, κάτι τέτοιοι έχουν βαλθεί να μας αποκαλούν «σκουπίδια», «πρόβλημα» και «ιδιαίτερους». Δεν στοχεύουν εμάς. Στοχεύουν το σύνολο της εργατικής τάξης.

ΑΠΟ ΜΕΡΙΑΣ ΜΑΣ ΠΑΝΤΩΣ, προτιμάμε το «ιδιαίτεροι».

ΑΡΧΕΙΟ 71
αυτόνομο εργαστήρι έρευνας και αυτομόρφωσης

arxeio71@yahoo.com

Αφίσα υπεράσπισης του Αρχείου 71. Κολλήθηκε από δεκάδες συντρόφους και συντρόφισσες σε όλη την Αθήνα τον Σεπτέμβρη του 2019

Προχωρούμε τακτικά σε αφισορρύπανση. Και καθόλου δεν γουστάρουμε τη Χρυσή Αυγή και τον ναζισμό. Πραγματικά: δεν μιλάμε με την πολιτική ηγεσία της μαφίας και των ναζιστών, γιατί η δική μας «εγκληματικότητα» δεν έχει καμία σχέση με τη δικιά τους. Για να λέμε την αλήθεια, κάτι τέτοιους τους φοβόμαστε!

Δεν γνωρίζουμε τι μπορεί να έχει συμβεί, σε εμάς ή σε άλλους, ενώ μοιράζεται αυτή η προκήρυξη. Αυτό που γνωρίζουμε όμως, είναι ότι το τσίρκο που στήσανε η αστυνομία και το υπουργείο της στην Καλλιδρομίου και στα πέριξ, έχει σαφή όρια. Πρώτον, γιατί «το αίσθημα της ασφάλειας», παρά τη μηντιακή κάλυψη, έχει αρχίσει να δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο και να γίνεται κατανοητό ως αυτό που είναι, δηλαδή ως κρατική επίθεση στην εργατική τάξη. Το ζήτημα για το ελληνικό κράτος είναι η αναβάθμιση της εικόνας της αστυνομίας, όχι η καταβαράθρωση της εικόνας της αστυνομίας. Δεύτερον, γιατί τα πραγματικά προβλήματα του ελληνικού κράτους είναι ελαφρώς διαφορετικά από την «ανομία των Εξαρχείων»: τι θα γίνει με την εργατική τάξη που ενηλικιώνεται αμοιβόμενη με πεντακόσια ευρώ για οκτάωρο - τι θα γίνει με την πολυεθνική νεολαία των σχολείων της χώρας - τι θα γίνει με τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο της Μέσης Ανατολής - τι θα γίνει με το επόμενο ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Αυτά είναι που απασχολούν το ελληνικό κράτος και οι απαντήσεις θα γραφτούν κατά τα επόμενα χρόνια με ακόμη περισσότερη μάχη στον δημόσιο χώρο και ακόμη περισσότερους ματατζήδες. Στο επίκεντρο των μελλούμενων δεν βρίσκεται το Αρχείο 71 και οι καταλήψεις των Εξαρχείων. Στο επίκεντρο βρίσκεται το σύνολο της εργατικής τάξης. Ήδη τα όσα δοκιμάστηκαν «στα Εξάρχεια» δοκιμάζονται σε δρόμους και πλατείες πολύ μακριά από τα Εξάρχεια, με πολύ λιγότερη μηντιακή κάλυψη.

Από τη μεριά μας πάντως, προετοιμαζόμαστε για τα μελλούμενα, όσο και όπως μπορούμε. Σε κάθε περίπτωση, δεν σκεφτόμαστε να αφήσουμε το κτίριο του Αρχείου 71, παρά μόνο αν χρειαστεί να μας πάρουν σηκωτές (ελπίζουμε με τη μεταφορική έννοια). Αυτή τη στιγμή, εντός του κτιρίου εξακολουθεί να υπάρχει η βιβλιοθήκη μας, που αριθμεί κάπου τέσσερις χιλιάδες τόμους, και το ιστορικό μας αρχείο, που αριθμεί κάπου πέντε χιλιάδες ξεχωριστά τεκμήρια από το παρελθόν της άκρας αριστεράς και της αντεξουσίας στην Ελλάδα. Επίσης υπάρχει η κοινή μας εργασία, που κατατέθηκε επί δέκα περίπου χρόνια, και εκφράζεται ως βάσεις δεδομένων και επιδιορθωμένα κεραμίδια. Δεν θα τα παρατήσουμε όλα αυτά επειδή αγριεμένοι ματατζήδες έχουν κάνει κατάληψη στην πόρτα!

Το κτίριο έχει ήδη υποστεί ζημιές από την πολύμηνη απουσία μας. Γιατί μπάζει νερά, όπως έμπαζε πάντα αν δεν το επιδιορθώναμε διαρκώς. Γιατί τιγκάρει κατσαρίδες και ποντίκια, όπως κάθε παρατημένο κτίριο. Γιατί οι ματατζήδες φρόντιζαν να καβατζώνονται στην πόρτα μας, ειδικά τις νύχτες που αποφάσιζαν να δημιουργήσουν συνθήκες Μπέλφαστ, με θλιβερά αποτελέσματα για την πόρτα. Λίγο ακόμη «αίσθημα της ασφάλειας», και το κτίριο θα καταρρεύσει φιλοδωρώντας τη γειτονιά με ένα ακόμη παρατημένο ερείπιο. Οπότε κοιτάζουμε να επιδιορθώσουμε και να σώσουμε ό,τι μπορούμε. Θα εργαστούμε για να το καταστήσουμε εκ νέου λειτουργικό και ικανό να έχει δημόσιο χαρακτήρα.

Με λίγα λόγια θα επιμείνουμε, όσο μπορούμε (γιατί κατά βάθος είμαστε άνθρωποι λογικοί και ρεαλιστές). Στο κάτω κάτω, δεν έχουμε να απολογηθούμε για τίποτα, εκτός από την ανάλωση της δωρεάν εργασίας μας. Το ξέρουμε: είναι οι καιροί μας δύσκολοι και κάτι τέτοια, όταν δεν λογαριάζονται για υστεροβουλία, λογαριάζονται για αφέλεια. Ποιος ξέρει τι από τα δύο είναι χειρότερο...